

tænker paa? Er det Byarbejdernes eller Landarbejdernes? Er det Elitearbejdernes eller Gennemsnitsarbejdernes? Hvorledes mener han, at en Arbejder i Byen med f. Eks. 20—22 Kr. om Ugen med største Lethed vil kunne svare Bidraget? Da det ærede Medlem er fra Landet, ved han jo, hvilke Lønninger der gives. Opgiv os dem og paavis, at det vil være let for de vedkommende Landarbejdere at betale Præmierne. Nej, Arbejderne maa allerede nu svare meget betydelige Bidrag til forskellige Selvhjælpsinstitutioner. De maa for det første inde i Byen, og for en stor Del paa Landet, være Medlem af Fagforeningen. Det er den bedste Sparekasse, der findes her i Landet. Der er ingen Penge, der give saa gode Renter som Fagforeningskontingentet. Saa er der Begravelseskasser, Sygekasser — de have jo Hundredtusinder af Medlemmer — og Arbejdsløshedskasser. Naar en Mand, som har 20—25 Kr. om Ugen, eller lad os sige 30, foruden at ernære sig selv, Hustru og Børn, skal svare disse mange Afgifter, for ikke at tale om Skat og hvad meget andet der kan være, har man egentlig i den Grad appelleret til hans Ansvarsfølelse, at det er vel meget forlangt, at han nu yderligere skal svare endnu større Præmier, fordi hans Enke og ukonfirmerede Børn, hvis de komme i Nød, ingen Hjælp faa, medmindre han har forsikret dem. Det forekommer mig ikke at rime godt med det ærede Medlems i øvrigt ret velvillige Udtalelser angaaende denne Sag.

Jeg takker paa egne og mit Partis Vegne for de mange gode og smukke Ord, der ere blevne talte i Dag. Jeg vil haabe, at Resultatet maa blive, at det Udvalg, der maatte blive nedsat, straks vil lægge Haand paa Værket, saa at vi maaske, inden denne ekstraordinære Samling slutter, kunne faa fuld Rede paa, hvad der er Flertallets Mening i denne Sag. Jeg glæder mig, som sagt, over, at Ordføreren for Flertalspartierne udtalte sig saa velvilligt, og den højtærede Indenrigsminister forstod jeg saaledes, at han i det Øjeblik, Udvalget kommer med et bestemt Forslag — enten gaar ind paa det, som vi have krævet, eller stiller et subsidiært Forslag, der er egnet til straks at afhjælpe Nøden eller en Del af den —, ikke vil sætte sig derimod. Som sagt, jeg takker for den velvillige Modtagelse af Forslaget og udtaler Haabet om, at det Udvalg, der maatte blive nedsat, hurtigt vil blive klar over det Forslag, der skal stilles.

Indenrigsministeren (Berntsen): Uden at gøre mig til Forsvarer for Invaliditetskommissionen — det har jeg ikke nogen særlig Kompetence til —, skal jeg oplyse, at det beror paa en Misforstaaelse, naar ærede Medlemmer have ladet sig forlyde med, at man intet har hørt fra denne Kommission. Jeg gør opmærksom paa, at det Forslag om Arbejdsløshedskasser, som blev bearbejdet i Rigsdagen og ophøjet til Lov, kom fra Kommissionen. Hvor vidt den er i sine andre Arbejder, har jeg ikke noget nærmere Kendskab til. Men jeg ræsonnerer som saa, at en Kommission, der skal stille Forslag om Invaliditetsforsikring, ikke kan se bort fra Spørgsmaalet om Forsikring af Enker og Børn, og at Kommissionens Arbejde i øvrigt derfor hører nær sammen med det her foreliggende Spørgsmaal.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Sabroe) var tilfreds med Formen i mit Svar til ham, derimod ikke saa tilfreds med Indholdet. Jeg beder den ærede Ordfører være forvisset om, at jeg ved denne Sags Behandling skal vise, at det er mig en alvorlig Opgave at yde min Medvirksomhed til en Løsning af dette betydningsfulde og store Spørgsmaal, og jeg tilføjer, at naar Lovgivningsmagten har sørgt for, at de Børn, der fødes udenfor Ægteskab, dog ere sikre paa nogen Understøttelse, er der langt større Grund for den til at tage sig af de Børn, der fødes indenfor Ægteskab, men blive uheldigt stillede, naar deres Forsørgere dø. Det er om Formen for en saadan Ordning, jeg er uenig med den ærede Ordfører. Han mener, at man rask væk kan ordne dette som et Understøttelsesspørgsmaal, og det tror jeg ikke er rigtigt. Jo, siger det ærede Medlem, naar vi først have vedtaget denne Lov, kunne vi supplere den med en Forsikringslov, saa at de, der have Lyst til en større Understøttelse, kunne faa sig forsikrede. Jeg er bange for, at naar man først faar denne Lov, bliver der intet af Forsikringsspørgsmaalet. Siger man først til Folk: I have kun at henvende jer til det offentlige, Stat og Kommune, er jeg bange for, at der ingen Interesse bliver for Forsikringen.

Den ærede Ordfører vilde friste mig til at gaa ind paa hans Plan straks ved at stille mig i Udsigt det Relief, jeg vilde komme i, hvis jeg under den forestaaende Middag med Franskmandene kunde holde en Skaaltale for dem om, at vi nu var gaaede til Afrustning og samtidig havde